

Publicerad 2010-05-06 19:24 av Osannolika

Det är aldrig jag, aldrig någonsin jag.

"Det är synd om människorna."

Som alla bittra människor
har även lilla jag

Alla störda måsten

Alla hårda krav

Jag är ingen speciell.

I sammanhanget ingen särskild...

Som sten innanför min jacka
Fyller fickorna med grus

Och skrattar

Och det är ingen som riktigt sett

Hur jag kan gråta i timmar
Efter en misslyckad kväll

Och om det är fantastiskt
Så var det för att han var bra...

Aldrig jag.
Aldrig någonsin lilla jag.

Som människa...

Och mer patetiskt blir det
att se det utanför sig själv.
Se hur hon sitter i ett hörn och skakar.
Över någonting så tunnt.

Vad håller du på med.
Vad är det du gör.
Vad gör du.
Sluta upp.

Men tyst

Det finns inget ni kan säga

Tyst

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Osannolika med Poeter.se id #32995 innehar upphovsrätten